

*Alle overeenkomsten tussen bestaande personen
en personages in dit boek berusten op louter toeval.*

1

Britta Fath
De avonturen van Moira en Mystique. Moord in Cativicus
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Eva Spear
Trefw.: moord, mysterie, detective, politie, dieren, kat
NUR 282, 283
ISBN 978 90 448 4393 4
D/2022/4124/090
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

In een woonwijk ten oosten van Cativicus, het dorp waar katten veilig en ver weg van de mensenwereld leven, bevindt zich een kleurrijk huisje. Daar woont Moira. Zij is een intelligente, grijze tijgerkat die houdt van felle kleuren en raadsels en mysteries oplossen. Vandaag vertrekt ze heel vroeg naar het werk. Ze wil immers nog langs de bibliotheek om boeken in te ruilen voor wat nieuwe exemplaren. Maar helaas blijkt die nog gesloten. Vreemd, want normaal zou ze al lang open moeten zijn. Moira rammelt met de deuren, maar er is binnen geen beweging te bespeuren. Ze begint zich een beetje zorgen te maken over Finn, de bibliothecaris.

Op dat moment komt Jeff, de politiecommissaris, aangesloft. Jeff is een ietwat dikkere kat en niet van de snelsten.

‘Goedemorgen, Moira, wat ben jij al vroeg op pad.’

‘Goedemorgen, Jeff. Ik sta hier voor een gesloten deur en dat is heel vreemd, want de bieb is anders al open. Ik maak me zorgen om Finn. Heb jij toevallig een sleutel van dit gebouw? Dan kunnen we gaan kijken of alles in orde is.’

‘Ja,’ zegt Jeff, ‘ik zal hem even gaan halen op kantoor. Ik ben zo terug.’ Hij sloft het dorpsplein over naar het politiebureau. Dat gaat even duren, denkt Moira.

Een kwartier later is Jeff terug en gaan ze de bibliotheek binnen. Er brandt nog geen licht. Ze lopen tussen de boekenrekken door en roepen Finns naam, maar er komt geen antwoord. Dan doet Moira een verschrikkelijke ontdekking: tussen de rekken met fantasyromans ligt Finn in een plas bloed. Ze roept de commissaris. Als hij het lichaam ziet, kijkt hij verschrikt.

‘Oei oei,’ stamelt Jeff. ‘Dat ziet er zeer ernstig uit ... Leeft hij nog, denk je? Kun jij de dokter bellen?’

Moira neemt haar telefoon, belt de dokter en vertelt hem dat ze het lichaam van Finn gevonden hebben in de bibliotheek. Wanneer de dokter ter plaatse is, stelt hij onmiddellijk vast dat het slachtoffer om het leven werd gebracht door een klap op zijn hoofd.

O nee, arme Finn. Dit mysterie kan ik helpen oplossen, denkt Moira. Ze neemt haar tasje van haar rug en haalt er een notitie-

boekje en potlood uit. Verwoed begint ze het tafereel te beschrijven, geen detail wil ze missen. Zo merkt ze op dat de bibliothecaris krampachtig een boek vasthoudt. Zou het verband houden met zijn moord?

De commissaris is ook al tot zijn eerste conclusie gekomen: ‘Het is overduidelijk dat Finn gestorven is door de klap op zijn hoofd. Waarmee hij geslagen werd, is mij op dit moment nog niet duidelijk,’ zegt Jeff terwijl hij aan zijn hoofd krabt.

‘Commissaris, denk je dat het boek in Finns poot te maken kan hebben met de moord?’ vraagt Moira. ‘Mag ik dat boek van dichterbij bekijken?’

‘Natuurlijk, al is het volgens mij niet erg belangrijk. Ik denk wel dat ik weet wie hier iets mee te maken heeft.’

‘Ja?’ vraagt Moira. ‘Wie dan?’

‘Ik heb gisterenavond nog een kat zien rondsluipen in de buurt van de bibliotheek. Ik ben er zeker van dat het Samael was. Je weet wel, die vreemde rood-witte kat die in dat vervallen huis woont. Het zou me niet verbazen als dit zijn werk is,’ gromt hij overtuigd.

Dat klinkt allemaal wel geloofwaardig, maar er is één belangrijk feit dat Moira doet twijfelen. Ze weet dat de commissaris kleurenblind is, en vooral in het donker is dat een probleem voor hem. Misschien weet hij dus niet met zekerheid welke kat hij gezien heeft.

Moira schuifelt wat dichter naar de bibliothecaris toe. Ze ziet dat het boek in zijn poot geschreven werd door een inwoner van het dorp, Jo. Hij schreef dat boek over de inwoners met al hun eigenaardigheden, en dat werd hem niet overal in dank afgenomen. Ze noteert in haar boekje dat ze met Jo moet gaan praten. De opmerking van de commissaris is echter blijven hangen en dus komt ook Samael op de lijst.

Dan ziet ze een vage pootafdruk in het bloed.

‘Hé commissaris, heb je dit al gezien? Hier is een pootafdruk in het bloed van Finn. Die is misschien van de dader. Neem jij daar een foto van?’

Terwijl de commissaris foto’s neemt, maakt Moira een uitgebreide schets van de plaats delict.

Na nog een kort gesprek met de commissaris verlaat ze het gebouw en loopt snel door naar de school. Ze is door het voorval in de bieb te laat op haar werk en dat zal Nimue, de directrice, niet zomaar laten voorbijgaan.

2

Aangekomen op school blijkt Nimue inderdaad allesbehalve blij dat ze te laat is. Als Moira probeert uit te leggen wat er is gebeurd, valt dat in dovemansoren. Voor Nimue is geen enkele reden goed genoeg om te laat te komen. De directrice is een ongevoelige feeks die als een tiran heerst, vindt Moira.

Al van bij het begin hangt er een gespannen sfeer tussen Moira en Nimue. Moira weet niet wat ze ooit verkeerd heeft gedaan om de directrice zo tegen zich in het harnas te jagen. Ze is een vriendelijke en behulpzame ziel die steeds eerlijk zegt wat er in haar opkomt. Maar Nimue kan er niet tegen als iemand haar op haar fouten wijst. Moira vermoedt dat ze problemen heeft met het horen van de waarheid.

‘Wat sta je daar nu nog te staan?’ zegt Nimue. ‘Het werk verdwijnt niet vanzelf hoor. Als ik jou was, zou ik er maar aan beginnen. En het uur dat je vandaag gemist hebt, moet je ook nog inhalen.’

Moira gaat aan haar bureau zitten en zucht. Ze vraagt zich nog steeds af waar ze die behandeling aan verdiend heeft. Nimue heeft altijd al op haar neergekeken en de spot met haar gedreven. Zeker haar eenhoornspulletjes zijn vaak het onderwerp van pesterige opmerkingen.